

Munkálkodjunk! (Zsid 4,11) Így is lefordíthatjuk ezt a figyelmeztetést, hogy „Igyekezzünk!”. Az igyekezet a sodródás ellentéte (Zsid 2,1-3). A sodródás kényelmes állapot, csak rá kell feküdni a vízre és visz a tömeggel együtt lefelé. Mindig lefelé. Nem kell gondolkodni, önálló véleményt formálni, nem kell szembeszállni a fő sodrás (main-stream) irányával és így biztosítottuk magunknak a kényelmes életet. Izráelben a Jordán folyó vize belefolyik a Sós-tengerbe, amit Holt-tengernek is neveznek, mert a magas sótartalma miatt minden élet kipusztul belőle. Van egy pisztráng halfajta, amely mikor érzi, hogy közeledik a halál távához, minden erejével elkezd visszafelé, a folyó sodrásával szembe úszni, mert tudja, hogy a fő-sodor a halálba viszi. Jézus idejében volt egy vallási csoport: az esszénusok, akik ezt a halfajtát választották jelképüknek, jelezve ezzel, hogy egész életük az árral való szembeúszás kell hogy legyen. Jézus tanítása ennek az esszénus felekezetnek a tanításához áll legközelebb. Az ő tanítása, szava, ígéje ma is kőkeményen szembe megy a kényelmes, komfortos élettel. „Igyekeztek szembe-úszni a sodrással, mert különben elvesztek.” – mondja.

Hogyan legyünk igyekvők? Úgy, ha nagyon odafigyelünk Isten Igéjére. A pusztai vándorlás során sokan nem hittek Isten szavának, ezért a lázadók elvesztek.

Azzal, hogy Isten Igéjét a kardhoz hasonlítja, nem azt mondja, hogy Isten arra használja az Igét, hogy lekaszabolja vele az ő népét, vagyis minket. Az viszont igaz, hogy megsebzí a bűnösök szívét, amikor rájuk bizonyítja bűneiket, és hogy az Ige legyőzi a Sátánt. A görög szó, amit kardnak fordítunk, „rövid kardot” vagy inkább tört jelent. A hangsúly az Ige hatalmán van, hogy behatol és leleplezi az ember bensőjét, a szívét. Az Ige „felülbíráló” vagy „kritikus”. A zsidók kritizálták Isten szavát, ahelyett, hogy hagyták volna, hogy Isten szava ítélje meg őket. Következésképpen elveszítették az örökségüket.

Természetesen Isten látja a szívünket (Zsid 4,13), mi viszont nem mindig tudjuk, hogy mi van benne. Isten arra használja az Igét, hogy képesek legyünk meglátni a saját szívünk igazi tartalmát, benne a bűnt és a hitetlenséget is. Az Ige *leleplezi* a szívünket, és azután, ha rábízunk magunkat Istenre, *képessé tesz* bennünket, hogy engedelmeskedjünk és kérjük ígéretei beteljesülését. Ezért kellene minden hívőnek arra igyekeznie, hogy önmagára alkalmazza, hallgassa és figyeljen oda Isten Szavára. Az Igében látjuk Istent, de azt is látjuk, ahogyan Ő lát minket. Úgy látjuk magunkat, amilyenek vagyunk a valóságban. Olyan lelki tükröt tart elénk, amelyre semmilyen más lélektani elemzés sem képes. Ez a felfedezés *képessé tesz* bennünket arra, hogy alázatosak legyünk Istennel szemben, bízzunk magunkat az akaratára, és engedelmeskedjünk Neki. Ő azt, hogy minket tökéletesen lát, - az életünk minden bajával és bűnével együtt – nem arra használja, hogy porba taposson minket, hanem arra, hogy fölemeljen. Mindezt miért teszi? Azért, mert szeret és a hatalmával gyógyítani akarja a lelkünket.

A gyógyítás folyamata nem mindig fájdalommentes. Először is ott a diagnózis. Már ez is fájdalmas lehet, ha kiderül, hogy mekkora nagy a baj. Nem véletlen, hogy sok ember nem szívesen veti alá magát még a legegyszerűbb szűrővizsgálatnak sem, mert arról tart, hogy ha kiderül a betegség, akkor oda a lelki nyugalma, félelemmel és aggodalmaskodással fog megtelni a szíve. Pedig a betegség felismerése és megnevezése nélkül nincs gyógyulás. Azután következik a műtét. Az életet mentő műtét. A lelkünket csak olyan orvosra bízunk, aki tökéletesen megmutatta, hogy már hányszor segített másokon, hogy már hány életet sikerült helyes irányba állítania. Aki tökéletesen rábízta magát erre a **kétélű szikére**, műtőkére, biztos lehet benne, hogy ez a kés mélyre fog hatolni, megítél és kívág belőlünk mindent, ami nem való az életünkbe. Ami megbetegítette a látásunkat, az értékítéletünket, a kívánságainkat. Ami megbetegítette az emberi kapcsolatainkat, barátságainkat, családunkat. Képes kívágni minden betegség-gócot, ami szeretetlenné, önzővé, ítélkezővé tett.

Mindez azért lehetséges, mert Jézus Krisztus elvégezte a megváltás művét. Ahogyan Isten megpihent, amikor befejezte a teremtetést, úgy Isten Fia is megpihent, mikor elvégezte az új teremtetés munkáját. Úgy léphetünk be az Ő nyugalomába, ha hiszünk Igéjének, és engedünk akaratának. Úgy tehetjük ezt meg, hogy hallgatjuk igéjét, megértjük azt, hisszük azt és engedelmeskedünk neki. Csak ezen az úton tarthatunk igényt a Krisztusban nekünk felkínált örökségre. Mi magunk is azáltal igényelhetjük lelki örökségünket, hogy alárendeljük magunkat Neki és hiszünk a szavának. Ámen.

Hirdetés: Terveink szerint

- a február 7-i istentiszteletet az erdőkürti templomból közvetítjük,
- a február 14-i istentiszteletet az acsai templomból közvetítjük,
- a február 21-i istentiszteletet az erdőkürti templomból közvetítjük.